

Het Financieele Dagblad

1 maart 2014 zaterdag

Vraag geld voor de werklozen

SECTION: Innovator; Blz. 9

LENGTH: 464 woorden

Er is bijna geen land in de wereld dat zoveel geld uitgeeft aan het aan een baan helpen van werklozen als Nederland. Meer dan 6,5 mrd per jaar. En het zorgwekkende is dat onduidelijk is of het helpt. Toch blijven we erin geloven. Het is allemaal terug te lezen in het ontluisterende artikel van Rutger Bregman, eind februari in De Correspondent.

6,5 mrd, dat is veel geld. Het wordt besteed aan scholings- en trainingsprogramma's die nauwelijks effectief zijn, werkcoaches, klantmanagers, re-integratie consultants, taaltrainers, intensieve trajectbegeleiding en uitstroomprijsjes. De meeste bestedingen werden niet eens geëvalueerd, en als dat wel gebeurde was het resultaat dikwijls negatief. Bregman is in zijn artikel op zoek gegaan naar economen die hem konden helpen om deze verspilling te begrijpen, maar hij vond ze niet. Professor Jan van Ours noemt het 'blind offeren van miljarden euro's'. Hoogleraar Frank den Butter: 'Het is een doekje voor het bloeden.' Hoogleraar Bas van der Klaauw: 'Er is vooral veel beleid waarvan we niet weten wat het oplevert.' Hoogleraar **Jouke van Dijk**: 'Het helpt hoogstens een héél klein beetje. En soms werkt het averechts.'

Twee zaken vallen op. Vrijwel iedere investering die een bedrijf tegenwoordig doet wordt getoetst aan een simpele berekening: wat betaal ik ervoor en wat gaat het me opleveren, zeker in het internettijdperk, waarin alles meetbaar is. Als het meer kost dan het oplevert gaat het feest niet door. Als de motivatietrainer na honderd rondjes Sloterplas met zijn werkzoekende cursisten het is blijkbaar echt gebeurd nog niemand aan een baan heeft geholpen, wordt het tijd iets anders te overwegen. Zoiets kan heel eenvoudig gevangen worden in scorecards, succesfactoren, doelstellingen en termijnen. De manager praat dan over de businesscase en de 'return on investment'. Niet fraai, maar soms moet het.

Ten tweede kun je je afvragen wat er gebeurt als er een verdeling van gelden komt die direct van de kassa naar de werkzoekende massa loopt. Rechtstreeks uitkeren. Of aan werkzoekenden, als basisinkomen, ofwel aan het bedrijfsleven, als loonkostensubsidie. Geen frustrerende sollicitatieplicht, niet papier prikken, geen verplichte mantelzorg door bijstandontvangers, geen controlerende ambtenaren.

Nog een perspectief: er is geld te verdienen met de ruim 700.000 werkzoekenden. Geef iedereen internet; Facebook is bereid ruim \$ 40 per gebruiker te betalen, zo bleek vorige week. Maar dat is niet alles. Tristan Louis berekende in Forbes (augustus 2013) de waarde per gebruiker van onder meer Google (\$ 217) en LinkedIn (\$ 131). Het gedrag van een nijvere thuiszitter is zo al snel \$ 1000 waard.

Stop met de jaarlijkse 6,5 mrd subsidie. Draai het om. Ga geld vragen voor het leger der werklozen.

Joost Steins Bisschop